

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 346/2024-5

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3To/101/2020 z 10. novembra 2021 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Brezno sp. zn. 3T/60/2017 z 19. februára 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 18. júna 2024 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4Tos/11/2023 zo 7. februára 2023 (ďalej aj „druhý napadnutý rozsudok“) a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3To/101/2020 z 10. novembra 2021 (ďalej aj „prvý rozsudok“) v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3T/60/2017. Sťažovateľ navrhuje zrušiť druhý napadnutý rozsudok a vrátiť vec na ďalšie konanie. Žiada aj o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 3To/101/2020 z 10. novembra 2021 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3T/60/2017 podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, ktorú ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 412/2023-12 z 18. augusta 2023 odmietol vo vzťahu k rozsudku okresného súdu pre nedostatok právomoci a vo vzťahu k označenému rozsudku krajského súdu pre oneskorenosť.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. Prvým rozsudkom krajského súdu bol sťažovateľ odsúdený napriek nedostatočnému zisteniu skutkového stavu a absencií všetkých znakov skutkovej podstaty stíhaného trestného činu v bode 2 rozsudku. Je neprípustné, aby výrok a odôvodnenie uznesenia boli založené na zjavne nesprávne založených skutkových zisteniach. Takéto uznesenie nerešpektuje Trestný poriadok a v konečnom dôsledku sa posúva do protiústavnej polohy vo vzťahu k spravodlivému posúdeniu veci. Sťažovateľ žiada ústavný súd o vrátenie lehoty a preskúmanie rozhodnutia od vydania prvého rozsudku.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní ústavný súd potom preskúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa a z toho vyplývajúcim viacerým nedostatkom zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natoľko zrozumiteľné, že umožňuje realizovať ústavný prieskum.

6. Sťažovateľ v petite navrhovaného rozhodnutia označil za predmet prieskumu výlučne druhý napadnutý rozsudok ako ten, ktorým boli porušené označené práva, v odôvodnení sťažnosti však toto rozhodnutie nijako nešpecifikuje. Naopak, v odôvodnení ústavnej sťažnosti sťažovateľ brojí proti prvému rozsudku krajského súdu, ktorý už v petite návrhu neuvádza.

7. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené. Podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je neprípustný.

8. Sťažovateľ sám uvádza, že ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 412/2023-12 z 18. augusta 2023 rozhodol o jeho predchádzajúcej ústavnej sťažnosti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 3T/60/2017 z 19. februára 2020 a prvému rozsudku krajského súdu. Ústavný súd nepovažuje za potrebné rekapitulovať tam uvedené závery. Sťažovateľ opomenul uviesť, že uznesením č. k. I. ÚS 234/2024-10 z 25. apríla 2024 bola odmietnutá jeho ďalšia ústavná sťažnosť smerujúca proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 3T/60/2017 z 19. februára 2020 a proti prvému rozsudku krajského súdu, podaná v apríli 2024.

9. V teraz prerokovávanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ opäť napáda rozsudky okresného súdu sp. zn. 3T/60/2017 z 19. februára 2020 a krajského súdu sp. zn. 3To/101/2020 z 10. novembra 2021, resp. žiada o vrátenie lehoty. Ústavný súd zistil, že sťažovateľ v predchádzajúcej ústavnej sťažnosti (I. ÚS 234/2024) namietal tie isté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu z rovnakých dôvodov (porušenie práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivé

súdne konanie). Aktuálna ústavná sťažnosť je totožná s predošlou, a preto rozhodnutie o nej predstavuje prekážku *res iudicata* v zmysle § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto sťažnosť smerujúcu proti prvému rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3T/60/2017 z 19. februára 2020 odmietol pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

10. Ústavný súd k súvisiacej žiadosti o vrátenie lehoty s odkazom na svoje skoršie rozhodnutia len dodáva, že nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 124 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

11. K druhému napadnutému rozsudku ústavný súd uvádza, že z jeho rozhodovacej činnosti (I. ÚS 588/2023) mu je známe, že krajský súd vydal 7. februára 2023 v konaní vedenom pod sp. zn. 4Tos/11/2023 nie rozsudok, ale uznesenie. Predmetom bolo rozhodovanie o sťažnosti odsúdeného (iného ako sťažovateľ, pozn.) proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 6PP/39/2022 z 28. decembra 2022. Sťažovateľ tak zjavne nie je osobou, ktorá by bola oprávnenou napadnúť uznesenie krajského súdu sp. zn. 4Tos/11/2023 zo 7. februára 2023, preto ústavný súd v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde.

III.1. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom:

12. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadava, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

13. V tomto prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom je zrejmé, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2024

Libor Duľa
predseda senátu